

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐννάλη, (συνέχ.). — ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ
ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ, κτὰ τὸ Γαλλικόν, ὑπὸ Ε. Πολιτάκη (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωπία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βρούδια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

ΙΘ'

Ὁ Σερβὸς ἔμενεν ἐπὶ τοῦ κρητιδώμα-
τος τοῦ σταθμοῦ τοῦ Νεβέρ, ἐνῶ ἡ ἀμα-
ξοστοιχία ἀπεμακρύνετο, διευθυνομένη εἰς
Παρισίους.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τοῦ κόμη-
τος Ροβέρτου δὲ Σουβραὶ κατετάραξεν
αὐτόν.

Ἡ φυγὴ τῆς Σολάντζης ἠδύνατο νὰ θε-
ωρηθῆ ὡς ἀρπαγὴ, ἂν πρὸ πάντων αὕτη
διηγείτο λεπτομερείας τινὰς εἰς τὸν συνο-
δοιπόρον τῆς.

Ἀπῆλθε λοιπὸν τοῦ σταθμοῦ λίαν δυσ-
ηρησστημένος ὁ Σερβὸς καὶ μετέβη ἵνα πε-
ριέλθῃ τὰ καπηλεῖα τῆς πόλεως, ὅπως
διέλθῃ τὸν καιρὸν του μέχρι τῆς ἀφίξεως
τῶν κυρίων του.

Πέντε δὲν εἶχον παρέλθει λεπτὰ ἀφ' ὅ-
του ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν, ὅτε ὁ κό-
μησις δὲ Σουβραὶ ἐστράφη πρὸς τὴν συνο-
δοιπόρον του.

Ὁ κόμησις ἐξεπλάγη.

— Μπα! εἶπεν ἂν δὲν ἀπκτώμαι, εἰσαι
σύ, Σολάντζη.

Ἦν ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ ἐκεῖνη τὴν
ἀπάντησιν.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ ἀδελφὸς του ἐγνώ-
ριζον ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας τοὺς φύλα-
κας τοῦ Σεβάν, ἰδίᾳ δὲ τὸν Φαρζεά, πρὸς
ὃν ἐδείκνυον πραγματικὴν φιλίαν. Εἶδον
τὴν Σολάντζην πολὺ μικρὰν καὶ πολλάκις
ἐκράτησαν αὐτὴν εἰς τὰ γόνατά των ὁ-
σάκις διήρχοντο ἐκ τοῦ Ἐλάφων-Περά-
ματος.

— Πῶς, κύριε Ροβέρτε; εἶπεν ἐρυθρι-
ῶσα μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ποῦ πηγαίνεις, καλὴ μου κόρη;

— Εἰς Παρισίους.

— Μὲ πρῶτην θέσιν! Ἔλαβες λοιπὸν
καμμίαν κληρονομίαν;

— Φεῦ! ὄχι.

Ὁ κόμησις ἐξήταξε τὴν περιβολὴν τῆς
Σολάντζης, τὸ διὰ γουναρικοῦ περιεραμέ-
νον ἐπανωφόριόν τῆς, τὸν πῖλόν τῆς, ὑπὸ
τὸν ὅποτον ἦτο θαυμασίως ὠραία, καὶ ἐ-
σκέπτετο.

— Μήπως σὲ ὠδήγησεν ὁ Σερβὸς εἰς
Νεβέρ καὶ σὲ συνώδευσεν εἰς τὸν σταθμόν;

— Ναί, κύριε Ροβέρτε.

— Διάβολε! διάβολε! ἐψιθύρισεν ὁ κό-
μησις δάκνων τὸν μύστακά του.

Ἡ Σολάντζη δὲν ἦν πλέον ἐρυθρά. Ὑπὸ
τὸ βλέμμα τοῦ Ροβέρτου, κατέστη λευκὴ
ὡς ὀθόνη, ὠχρὰ καὶ πελιδνὴ.

— Εἰξεύρεις, ὑπέλαβεν ὁ κόμησις, ὅτι ὁ-
λίγον ἔλειψε νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω μὲ αὐ-
τὴν τὴν ἐνδυμασίαν; Ὁμοιάσεις μὲ μι-
κρὰν κυρίαν! Καὶ τί θὰ κάμῃς εἰς Παρι-
σίους, κόρη μου;

— Ὅθὰ μάθω ἔν ἔργον διὰ νὰ ζήσω.

— Ποῖον;

— Δὲν ἀπεφάσιζα ἀκόμη.

— Διάβολε! διάβολε! ἐπανάλαβεν ὁ
κόμησις. Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἐνυμφεύσο.

— Ὡ! ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἐκεῖνη ζωηρῶς.

— Ναί! μὲ τὸν Ῥωμαῖον Τρεμόρ. Μοὶ
τὸ εἶπε πολλάκις ὁ ἴδιος. Καὶ ὁ Φαρζεάς
τὸ ἤλπιζεν ἐπίσης.

— Ἀληθῶς; ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς ἀπέ-
τυχε.

— Ἀπέτυχε; Εἰμπορῶ νὰ μάθω διατί;

Ὁ κόμησις ὀμιλῶν ἀφῆκε τὴν θέσιν του
καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς Σολάντζης, ἣν
πικρῆται ἀτενῶς, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσχω-
ρήσῃ εἰς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς τῆς.

Δὲν ἦν ἀπλῆ περιέργεια, ἥτις εἴλκυεν
αὐτόν.

Ἠγάπα τοὺς Φαρζεάς, εἰς δὲ τὴν φυ-
γὴν ἐκεῖνην καὶ τὴν ρῆξιν τοῦ τόσφ πο-
θητοῦ δι' αὐτοὺς γάμου, ἐμάντευεν ἔν ἐκ
τῶν δραμάτων, ὧν βρίθει ἡ κοινωμία, καὶ
τὰ ὅποια ἀγνόει.

Μηνῶν τινῶν διαμονὴ εἰς Παρισίους θὰ
ἤρκειν ἵνα καταστήσῃ τὴν Σολάντζην
ικανὴν νὰ ὑποκριθῇ; ἀλλὰ τὸ τραῦμα αὐ-
τῆς ἦν ἐτι πρόσφατον καὶ αἰμάρσον, ὥστε
ἠδύναται ν' ἀποκρύψῃ αὐτό. Ἐναῖστον δὲ
τοῦ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλου ἐκείνου
δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ψευσθῇ.

— Δὲν εἶμαι ἀξία νὰ γείνω σύζυγος
τιμίου ἀνθρώπου, εἶπεν.

— Διάβολε! διάβολε! εἶπεν ὁ κόμησις
διὰ τρίτην φοράν. Τὸ πρᾶγμα διαφέρει.
Λοιπὸν, πτωχὴ μου κόρη, τὸ ταξείδιον
αὐτὸ εἶναι φυγὴ;

Ἐκεῖνη ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ εἶσαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ
κυρίου Σερβὸς; Ὁ Σερβὸς εἶναι ὁ ἀνθρω-
πος τῆς ἐμπιστοσύνης, ἡ ἀφοσιωμένη ψυ-
χὴ τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου. Σὲ συγχάιρω,
μικρὰ μου! Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν
ὑπώπτευσα τίποτε ἐξ ὅσων μακθάνω. Τὸ
ἀγγελικὸν πρόσωπόν σου μὲ ἠπάτησεν ὡς
ἀνόητος ποῦ εἶμαι. Εἰς τοῦτο δύνα-
σαι νὰ καυχῆθῃς. Καὶ ποῦ θὰ κατοική-
σῃς εἰς Παρισίους;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης.

— Ὤραία συνοικία. Εἰς τίνο;

— Εἰς μίαν κυρίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν
ἔχω συστατικὴν ἐπιστολήν.

— Τί ἔργον κάμνει ἡ κυρία αὕτη;

— Ἀναγνώσατε, εἶπεν ἡ Σολάντζη τεί-
νουσα αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν τοῦ κόμητος.

— Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ὀλιβιέρου, εἶπε
μετὰ πικρίας ὁ κύριος δὲ Σουβραὶ. Ἐχεις
καλὰ γνωριμίαν! Καὶ ἡ μήτηρ σου γνω-
ρίζει τοὺς σκοπούς σου;

— Ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶν.

— Δὲν ἀντέστη;

— Ὄχι.

— Τὸ κακὸν λοιπὸν ἦτο ἀνεπανόρθω-
τον;

Ἡ Σολάντζη ἔδηξε τὰ χεῖλη, ἔτοιμος
νὰ κλαύσῃ· δὲν ἐπειράθη νὰ δικαιολογηθῇ.

Πρὸς τί;

Ὁ κύριος δὲ Σουβραὶ ἠλλαξεν αἴφνης
ὑφος. Ἐγνώριζεν ὅτι ἤθελεν.

Ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς συνοδοιπόρου
του καὶ τῇ εἶπε μετὰ τρυφερότητος:

— Ἠσύχασε, πτωχὴ μου Σολάντζη. Ὁ
πύργος ἦτο πολὺ πλησίον τῆς καλύβης.
Ἦτο μοιραῖον. Ἐχεις τὰς θλίψεις σου,
ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικὰς μου. Ὅθὰ εἴμεθα
γείτονας. Ἔσο βεβαία, ὅτι θὰ ἔχῃς ἕνα
φίλον πλησίον σου.

— Ὅθὰ κατοικήσετε καὶ σεῖς εἰς Παρι-
σίους;

— Ναί.

— Ἀφίνετε τὸ Σουβραί, ὅπου τόσον πολὺ εἴσθε εὐχαριστημένοι ;

— Καὶ σὺ ἦσο εὐτυχὴς εἰς Ἐλάφων-Πέραμα καὶ ὅμως τὸ ἐγκαταλίπεις !

— Εἶν' ἀληθές.

— Ἦσο πλησίον τῶν γονέων σου, τοὺς ὁποίους ἠγάπας.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, ἀφῆκε δὲ τὴν κεφαλὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί ἦν ἐπίσης ἀπελπισ ὅσον καὶ ἡ δυστυχὴς ἐκείνη κόρη, ἥτις ἔχυνεν ἐνώπιόν του σιωπηλὰ δάκρυα.

Ἐλάτρευε τὴν ἐξαδέλφην του Ἐλένην, καὶ ὡς ἡ Σολάνζη, ἐχωρίζετο ἐκείνης, ἦν ἠγάπα.

Ὡς ἐκείνη, μετέβαινε νὰ ζητήσῃ εἰς τὴν τύρβην τοῦ πικριστοῦ κόσμου τὴν λήθη, ἣν δὲν θὰ εὕρισκεν ἴσως καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὅπως πάντες οἱ περιπαθῶς ἀγαπῶντες, ἐπόθει τοσαύτην διὰ τὴν Ἐλένην εὐδαιμονίαν ὅσην καὶ δι' ἑαυτὸν, ἀπεμακρύνετο δὲ τοῦ Σεβᾶν φοβούμενος ἀπαίσιον δι' ἐκείνην μέλλον.

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου οὐδόλως προσιωπίζετο διὰ τὴν δεσποινίδα δὲ Ροσεβιέλ ἀνέφελον εὐτυχίαν.

Ἡ περίστασις τῆς Σολάνζης ἐπεκύρου τὰς ἀμφιβολίας αὐτοῦ καὶ τὰς κακολογίας τῶν φίλων τοῦ κόμητος.

Ἡ συνάντησις αὐτῆ ἐχρησίμευσεν ὡς σύνδεσμος τῶν δύο ὁμοιοπαθῶν ἐκείνων ὑπάρξεων.

Ἡ Σολάνζη ἦν εὐτυχὴς, συνδεθεῖσα μετ' ἀνθρώπου, περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ὁποίου δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅστις πρὸ πολλοῦ τὴν ἐγνώριζε, καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλῆ ἐνίοτε περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς τῆς καὶ περὶ ἐκείνων, οὓς μετὰ τοσαύτης θλίψεως ἀφῆκεν.

Ὁ κύριος δὲ Σουβραί ἔχαιρεν ἀφ' ἐτέρου, ὅτι ἐγνώρισε τὰς λεπτομερείας ὑποθέσεως, ἥτις θὰ διεκινδύνευε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς κομῆσεως δὲ Τανναί.

Ὅτε τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας ὥραν, ἡ Σολάνζη καὶ ὁ κόμητος Ροβέρτος ἀφίκοντο εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων, ὁ δεσμός, ὁ ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν δασῶν τοῦ Μορβᾶν, εἶχε πειρωθῆ δι' ἀμοιβαίων εἰλικρινῶν ὑποσχέσεων.

Ὁ Ροβέρτος ἐνφύκισεν ἀμαξάν καὶ ὠδήγησε τὴν συνοδοιπόρον του εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης.

Τότε μόνον ἀφῆκεν αὐτὴν, ἀφοῦ ἤκουσε τὴν μεγάλην τὰς οἰκίας θύραν ἐπανακλειομένην.

Ἐπὶ τινος ἐξώστου τοῦ πρώτου πατώματος, φωτιζομένου διὰ τῶν πολυφώτων τῆς ὁδοῦ, τὸ ὄνομα τῆς Φελισίδος ἀπῆστραπτε γεγραμμένον μεγάλοις χρυσοῖς γράμμασιν, ἠδὲ δὲ φῶς, διαφαινόμενον διὰ τῶν κεντημένων παραπετασμάτων τῶν δύο παραθύρων, ἐμαρτύρει ὅτι ἠγρύπνουν ἔτι, ἀναμένοντες τὴν διὰ τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ κόμητος ἀναγγελθεῖσαν ταξειδιώτιδα.

Τότε μόνον ὁ κόμητος δὲ Σουβραί εἶπε τῷ ἀμαξηλάτῃ τὴν διεύθυνσίν του :

— Μέγαρον Νεβέρ, ὁδὸς ἀγίου Αὐγουστίνου.

Κ'

Ἡ Σολάνζη ἀληθῶς ἀνεμένετο.

Ἡ γυνὴ δ' ἡ ἀναμένουσα αὐτὴν ἀπελάμβανε μεγάλης φήμης.

Ὁ κόμητος Ὀλιβιέρου ἐγεννήθη κεντημένος πάντων τῶν προσόντων τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας.

Δὲν ἦτο ἀμοιρος εὐφύας, τὸναντίον μάλιστα.

Ἄλλ' ἐν τῷ βίῳ του συνῆψε σχέσεις μετὰ γυναικὸς πανουργοτέρας αὐτοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων, καυχωμένων ἐπὶ διπλωματία καὶ πονηρία.

Ἡ γυνὴ αὐτῆ οὐδ' εἰς τὰς βαθμίδας θρόνου ἐγεννήθη, οὐδ' ἐπὶ τῶν γονάτων δουκίσσης ἀνετράφη.

Ἦτο ἡ δεσποσύνη Φελισίς, ἐπιστημότης ἐκλείψασα νῦν ἐκ τοῦ ἀγωνιζομένου σурφетоῦ, τοῦ συνωθουμένου καὶ ἀλληλομαχομένου, ὅπως ταχύτερον ἀποκτήσῃ ὀγκώδη δεσμιδα προσοδοφόρων τίτλων.

Κατῶκει εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 47 οἰκίας, ἐν τῇ ὁδῷ Εἰρήνης.

Ἡ Φελισίς ἦν ἀπλῶς ράπτρια συρμῶν. Δὲν ἦτο ὅμως κοινὴ ἐργάτις, ἀλλὰ καλλιτέχνις δὲν ἦτο ἔμπορος, ἀλλὰ μεγάλη κυρία δὲν ἦτο ράπτρια ἐνδυμάτων, ἦτο νηρηίς.

Ἡ Φελισίς ἦτο πλουσία καὶ ἐπόθει ἔτι μάλλον νὰ πλουτίσῃ. Δὲν τολμῶμεν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι διὰ μόνης τῆς ἰκανότητος ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ κατασκευάζειν πέλους, τοῦ πτύσσειν τὰς ταινίας, τὸ λειοσηρικὸν καὶ τὸ ἀνάκρονον, τοῦ τοποθετεῖν ἐν ἄνθος, τοῦ προσδένειν μετὰ χάριτος ἓνα κόμβον, ἀπέκτησε τοσαύτη πλοῦτη. Ἡ ἐκλεκτὴ πελατεία, ἡ συχνάζουσα οὐχὶ τὰ καταστήματά τῆς, ἀλλὰ τὰς αἰθούσας τῆς, ἐξήγει ἐπαρκῶς τὴν προέλευσιν τῆς περιουσίας τῆς.

Ὁ κόσμος δὲν ζητεῖ πλεῖστον.

Ἄλλως τε ὁ κόσμος προσήρχετο παρὰ τῇ Φελισίδι, οὐχὶ δὲ ἐκείνη εἰς αὐτὴν.

Διὰ τὰς μαρκησίας καὶ τὰς κεφαλαίουχους, καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς ἀπλῆς ἀστάς, ἡ Φελισίς δὲν ἦτο γυνή, ἀλλὰ ράπτρια.

Οὐδὲν πλέον.

Διὰ τοῦτο ἀπείρως ἐμίσει τὰς πελάτιδας αὐτῆς. Ἐκάλυπτεν ὅμως τὸ μῖσος διὰ περιποιήσεων καὶ τρόπων εὐγενῶν.

Καθ' ἦν στιγμήν ἡ Σολάνζη εἰσήρχετο εἰς τὸν διάδρομον τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 47 οἰκίας, ἡ δεσποσύνη Φελισίς, περιβεβλημένη πρῶτην μεταξίνην ἐσθῆτα, ἀνεπαύετο ἐπὶ εὐρέος καὶ μαλακοῦ ἀνακλίντρου, ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, οὕτινος οἱ τοῖχοι ἐκοσμοῦντο διὰ κιτρινοχρόου λειοσηρικοῦ.

Ἀκούσασα τὸν κρότον τῆς ἐν τῇ ὁδῷ σταθείσῃ ἀμάξης, εἶπε ραθύμως πρὸς τινὰ ἰγγλὴν, ξανθὴν, μελανὴν φοροῦσαν ἐσθῆτα, μετὰ λευκοῦ λεπτοτάτου περιζώματος καὶ ἔναντι αὐτῆς καθήμενην :

— Πήγχινε-λοιπόν, Ἰουλία. Θὰ ἦναι

ἡ κόρη ἐκείνη. Εἶμαι πολὺ περτεργος νὰ τὴν ἴδω.

Ἡ Ἰουλία ἦν ἡ θαλαμηπόλος καὶ ἡ ἐξ ἀπορρήτων τῆς Φελισίδος. Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ.

Φυσικῶς, ἡ ράπτρια ἦν ἐξαιρετοῦ καὶ θαλλούσης ὑγείας, ἂν καὶ δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ὑπερβασαῖδη τὸ τεσσαρακοστὸν.

Ἄλλ' ὑψηλὴ καὶ εὐσωμος, μετὰ θαυμασίας ἐνδεδυμένη κομψότητος, με εὐρωστον τράχηλον καὶ οὐχὶ ὑπερμέτρως ἀνεπτυγμένα τὰ στήθη, ἦν ἔτι ἀρκούντως ὠραία καὶ ἐπίχαρις.

Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦτο ἀποτρόπαιος μέγαιρα, ρυπαρὰ καὶ μέθυσο, θυρωρὸς μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς τῇ παρέσχε βίον ἀνετον εἰς τινὰ ἐργατικὴν παροικίαν, κατὰ τὴν ὁδὸν Βουλέ, εἰς τὸ προάστειον τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου.

Ὁ πατήρ τῆς, ὑπάλληλος τῶν σφαγείων, ἀγριος καὶ κτηνώδης, ἐφονεύθη ὑπὸ ταύρου, ὃν ἡ ὁσμὴ τοῦ αἵματος κατέστησε μανιώδη.

Ἡ Φελισίς ἐζήσῃ δέκα καὶ τρία ἔτη εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Βουλέ ρυπαρὸν οἴκημα, δεχομένη πλεῖστον κτυπήματα ἢ καλὰς συμβουλὰς, καὶ τίς οἶδε ποῦ θὰ κατέληγεν, ἂν μὴ ἡμέραν τινὰ διήρχετο ἐκ τῆς συνοικίας τάγμα μεταβαῖνον εἰς Βενσέν, τοῦ ὁποίου ὁ διοικητὴς ἐμάντευσε τὴν μέλλουσαν καλλονὴν τῆς ἀθλίας ἐκείνης ρακενδύτου κορασίδος.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ ταγματάρχης ἐπανήλθεν εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην, συνήνησε τὴν μικρὰν καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς, παραμεληθεῖσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Συνεπλήρωσε αὐτὴν καθ' ὅλα.

Ὁ ταγματάρχης ἔσχε τὴν ἐξαιρετοὺν ἰδέαν νὰ δώσῃ ἐν ἔργον τῇ προστατευομένῃ του. Διὸ ἐτοποθέτησε αὐτὴν παρὰ τινι πεφημισμένῃ ραπτρία συρμῶν, πρὸς ἣν προκατέβαλε πεντακόσια φράγκα διὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς μαθήματα.

Σπεύσωμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐπληρώθη ταχέως δι' ἀχαριστίας.

Ἐπὶ πλέον, ἡ Φελισίς ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἦν ἀρκούντως ζωηρά, δεχομένη γεύματα πολυτελῆ ὑπὸ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν νέων τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας, εἰς ἣν εἰργάζετο.

Ὁ κόμητος Ὀλιβιέρου εἰς ἡλικίαν εἰκοσι δύο ἐτῶν ἠράσθη αὐτῆς.

Ἐκείνη ἦτο τότε εἰκοσιεπταετής.

Κατόρθωσε νὰ δεσπόσῃ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ ἀπὸ τοῦ κρηνοῦ τῆς νεανικῆς παραφοράς. Ἠρέσθη δὲ νὰ τῷ ἀποσπάσῃ μόνον ὅσα χρήματα τῇ ἐχρειάζοντο διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ καταστήματός τῆς, ἐνῶ ἠδύνατο πολὺ περισσότερα νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ.

Αἱ ἐργασίαι αὐτῆς προώδευσαν. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἀνήκεν εἰς τὴν πέλαταιαν τῆς, τὴν δὲ ἐσπέραν, εἰς οὐδένα ἐδίδε λόγον, πῶς διήρχετο τὸν καιρὸν τῆς.

Ἀπεσπάσθη ταχέως τοῦ κόμητος δὲ Τανναί' ἔσχεν ὅμως τὴν ἐπιδεξιότητα νὰ μείνῃ φίλη αὐτοῦ καὶ σύμβουλος εἰς τὰς

τῆ πριγκηπέσσα Βάνδα, τῆ ἐπιφανεῖ Πολωνῆ, ἥτις ἐνυμφεύθη τὸν πρίγκηπα Καρθάλλι. Ὁ πρίγκηψ εἶναι ἐνταῦθα ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀρχαίου παλατιοῦ Μοροζίνη, ἐπὶ τῆς μεγάλης διώρυχος. Εἶνε ὑπερπλοῦτος καὶ ταξιδεύει ἀπαύστως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἀντίθεσις εἶναι καταφανῆς μεταξὺ τῶν συζύγων.

Ἡ πριγκηπέσσα εἶναι τριακονταετής, μύλις δὲ φαίνεται εἰκοσιπενταετής· εἶναι ὠραία, ξανθή, ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων τοῦ Βορρᾶ, αἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς νηρηίδας. Ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν εἶδες εἰς Παρισίους, ἔνθα διέρχεται τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας κατ' ἔτος. Ὁ πρίγκηψ εἶναι ἐξηκοντούτης. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ φάσμα. Τὸ ὄχρον, ὡς ὁ κηρός, πρόσωπόν του, ὑπὸ τὴν μελανὴν περούκην, προξενεῖ βδελυρὰν ἐντύπωσιν. Ἐνυμφεύθη τὴν Βάνδα διὰ τὴν καλλονὴν τῆς· ἐκείνη ἐνυμφεύθη αὐτὸν διὰ τὸν πλοῦτόν του. Χθὲς εἶχον εἰς τὸ παλάτιον Καρθάλλι χορὸν μετρημεισμένων ἀληθῶς βασιλικόν. Ὁ Ὀλιβιέρος ἀπήτησε νὰ μὴ λείψω, καίτοι τὸ ζεύγος αὐτὸ οὐδεμίαν μοὶ ἐμπνέει συμπάθειαν. Ἡ Λαφεριέρ μοὶ ἔπεμψε, κατὰ τὰς ὁδηγίας μου, ἐνδυμασίαν Ἀναγεννήσεως, ἐξ ἧς ὁ Τιτιανὸς ἠδύνατο νὰ ἐμπνευσθῆ. Ἡ Πολωνὴ εὗρεν αὐτὴν θαυμασίαν. Μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα, τὸ ὁμολογῶ. Ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἤμην μελαγχολικωτέρα τοῦ συνήθους.

Ἄμα τῆ ἐπανόδῳ μας ὁ Ὀλιβιέρος μοὶ ἐξέφρασε τὴν δυσἀρέσκειάν του δι' ἀρκούντως ζηρωῶν λόγων.

— Δὲν γνωρίζω, μοὶ εἶπε, πῶς νὰ φερθῶ διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω.

Θὰ ἦτο εὐκολον. Ἐγὼ δὲν ἐγεννήθην διὰ τὸν θόρυβον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν.

Μοὶ ἐφάνη ἐπίσης, ὅτι οἱ μεγάλοι γαλανοὶ τῆς Βάνδας ὀφθαλμοί, μὲ ἠτένιζον μετὰ καταφρονητικοῦ οἴκτου καὶ ἐπλήγην εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁμολογῶ εἰς σέ, καλὴ μου Λουίζα, ἥτις εἶσαι ἡ καλλιτέρα μου φίλη, ὅτι εἶμαι ζηλότυπος.

Ἡ πριγκηπέσσα μοὶ ἐμπνέει δυσπιστίαν. Ἐχῶ ὀλίγην πείραν, ἀλλ' εἶδον αὐτὴν ἀνταλλάσσουσαν μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου βλέμματα, ἐξ ὧν πολλὰ ἠννόησα.

Καὶ μόλις πρὸ ἑξ μνηῶν εἶμεθα νυμφευμένοι!

Χαῖρε, ἀγαπητῆ μου Λουίζα. Πότε θὰ ἐπανιδωθῶμεν; Πότε θὰ λήξῃ τὸ ταξιδίδιον τοῦτο, τὸ ἀπελπιστικόν, ὡς εἰ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον, ἐν μέσῳ τῶν πάγων.

Γράψον μοι εἰς τὸ θλιβερόν τοῦτο παλάτιον, τὸ καταλλήλως ὀνομαζόμενον τοῦ Σταυροῦ, (della Croce) ἔνθα εὕρισκομαι ὡς ἐξόριστος, καὶ δός μοι θάρρος.

Ἡ φίλη σου
Ἐλένη.

Ἰ. Γ. Ἀνοίγω πάλιν τὴν ἀτελεύτητον ταύτην ἐπιστολήν, ἵνα σοὶ ἀναγγείλλω θλιβεράν εἰδήσιν.

Ἐπὶ τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἡμῖν, ὅτι ὁ θεὸς μου ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας.

Καὶ παράδοξος σύμπτωσις! παρ' αὐτῶν εὗρον νεκρὸν ἐν τῷ δωματίῳ του, τὸν πιστόν του Διονύσιον.

Ἀπερχόμεθα ἐσπευσμένως ἐκ Βενετίας.

Θλιβόμαι, ὅτι δὲν ἤμην παρούσα κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ προσφιλοῦς μοι θείου.

Ἐλένη.

Ἡ ἄλλη ἐπιστολὴ ἐστάλη ἡμέρας τινὰς πρότερον εἰς τὸν κόμητα Ὀλιβιέρον ὑπὸ τῆς Φελισίδος.

Ἴδου αὕτη:

Ἀγαπητὴ κόμη,

Δὲν ἀσχολεῖσαι ποσῶς περὶ τῆς προστατευομένης σου. Λέγω μάλιστα, ὅτι πέραν τοῦ δέοντος παραμελεῖς αὐτήν. Συμβαίνουν ἐν τούτοις πράγματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ μάθῃς. Θὰ σὲ ἐπληροφύρουν ταχύτερον, ἂν ἐγνωρίζω πού νὰ διευθύνω τὰς ἐπιστολάς μου. Τὴν εἰς Βενετίαν διαμονὴν σου ἔμαθον παρὰ τινος πελάτιδος μου, τῆς πριγκηπέσσης Βάνδας Καρθάλλι, ἥτις μοὶ γράφει περὶ σοῦ, παραγγέλλουσα μοὶ ἀντικείμενά τινα, ὧν ἔχει ἀνάγκην.

Ἡ Σολανζὴ ἐξευγενίζεται.

Σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ ἐκπλαγῆς διὰ τὴν μεταβολήν. Ἰσως δὲν ἐξετίμησες ἀκριβῶς τὴν ἀξίαν τοῦ θησαυροῦ, τὸν ὅποιον μοὶ ἐνεπιστεῦθης.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῆς ἐν τούτοις ἐβράδυνε κατὰ τρεῖς μῆνας, καθ' οὓς ἠναγκάσθη νὰ διαμείνῃ εἰς τινα ἐξοχὴν, περὶ τῶν Παρισίων, δι' αἰτίαν, ἣν δὲν ἀγνοεῖς.

Ἐτεκε πρὸ πέντε ἑβδομάδων υἱόν, ὃν ὠνόμασεν Ἰακώβον-Ὀλιβιέρον... Φαρζεάς.

Ἐπανῆλθε πρὸ δέκα ἡμερῶν εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, καὶ, τολμῶ εἰπεῖν, ὅτι ὑπὸ πάντων θαυμάζεται.

Ἄλλως τε, ἐπιδεξία ὡς σειρήν, δύναται νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἀνευ τῆς προστασίας σου.

Μετὰ ἑξ μῆνας, θὰ μοὶ εἴπῃς εἰδήσεις, ἂν δὲν ἔχῃς πλέον τοὺς αὐτοὺς λόγους νὰ ἀγαπᾷς τὴν Ἰταλίαν.

Ἡ ἀφοσιωμένη φίλη σου
Φελισίς.

[Ἐπετα: συνέχεια].

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

— Εὐἀρεστηθῆτε νὰ ὑπάγετε εἰς τῆς ῥαπτρίας μου καὶ νὰ τη εἰπῆτε, ἀντὶ νὰ μου κάμῃ τὸ κυανοῦν φόρεμα, τὸ ὅποιον τῆ παρήγγειλα, νὰ μου κάμῃ ἐν ῥοδόχρουν, ἐὰν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ μεταβάλλω γνώμην.

— Πηγαίνω, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία,

1. Ἡ εἰκὼν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 281 φύλλου ἀνήκει εἰς τὴν σελίδα 563, καὶ οὐχ' εἰς τὴν 546, ὡς ἐσφαλμένως ἐσημειώθη.

πολὺ μακρὰν τοῦ νὰ ὑποθέσῃ διατὶ ἡ Ἀντωνίνα προετίμα ἀφνης τὸ ῥοδόχρουν τοῦ κυανοῦ.

— Εἶναι ὀλίγον μακρὰν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀλλὰ δὲν θὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν ἀνευ ὑμῶν.

Ὁ ἐπίλογος οὗτος ἐφάνη κολακεύων τὴν κυρίαν Ἀγγελικὴν, ἥτις, περιβλήθεισα τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλόν τῆς, ἀνεχώρησεν.

— Ἦδυνάμην νὰ στείλω τὸν ὑπηρετήν, εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα χαμηλοφῶνως, ἀλλὰ θὰ μοὶ ἔκαμνε καμμίαν ἀνοησίαν.

— Ἐχετε δίκαιον.

— Ἀγαπᾶτε τοὺς κεκρυφάλους, κυρία Ἀγγελικὴ;

— Διατὶ;

— Τοὺς ἀγαπᾶτε;

— Μάλιστα, τοὺς ἀγαπῶ.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ ἤξεύρω.

— Θὰ μοὶ δωρήσῃ κανένα κεκρυφάλον, διελογίσθη ἡ παιδαγωγὸς κατεχομένη φθάνει μόνον νὰ ἐκλέξῃ μὲ ἐρυθρὰς ταινίας!

— Τὸ ὄνομα ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμά του, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Νισσέττα ὅλα πηγαίνου καλὰ. Εἶναι χαρίζεσκα ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Νισσέττα εἶχεν ἀνοίξῃ τὸ κυτίον τῆς.

— Καθήσατε λοιπόν, εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα, θὰ ἔχετε περισσοτέραν ἀνεσίαν.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἡ δεσποινὶς Δεβῶ ἔσυρε τὸ καθισμά τῆς πρὸς τὸ τῆς Νισσέττας καὶ ἔθηκε τὸ κυτίον ἐπὶ τῶν γονάτων.

Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τὸ ῥοδόχρουν, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἰδοὺ μικροὶ κεκρυφαλοὶ νυκτερινοί, χρώματος τριανταφυλλιοῦ, οἱ ὅποιοι θὰ σας ἀρέσουν.

— Λοιπὸν σεῖς πωλεῖτε εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ; ἐπανέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα.

«Ἦλθαμεν εἰς τὸ προκείμενον», ἐσκέφθη ἡ Νισσέττα.

— Ναί, δεσποινίς, ἀπεκρίθη.

— Ποῖαν ἡλικίαν ἔχει ἡ κυρία Δεπερέ;

— Εἶναι ἀκόμη πολὺ νέα· εἶναι τριάκοντα ἐννέα ἐτῶν· καὶ βέβαια εἶναι νέα, προσέθηκεν ἡ Νισσέττα διὰ φυσικωτάτου τόνου, ὅταν συλλογίζεται τις ὅτι ἔχει υἱὸν εἰκοσιτριῶν ἐτῶν.

— Ἄ! ἔχει υἱόν, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα ὑποκρινομένη ὅτι δίδει μεγίστην προσοχὴν εἰς κεκρυφάλον, ὃν ἡ Νισσέττα τῆ εἶχεν ἐγγειρίση.

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ ῥάπτρια, ἔχει υἱόν, νεανίαν θελκτικόν, γλυκύν, πλήρη πνεύματος καὶ καρδίας καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του!.

— Τὸν γνωρίζετε; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥς ἡ φωνὴ ἤρξατο τρέμουσα.

— Πολύ· τὸν βλέπω συχνὰ εἰς τῆς κυρίας Δεπερέ.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς κεκρυφάλος μοῦ ἀρέσκει ἀρκετά, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἀλλάσσει θέμα ὀμιλίας.

— Θέλετε, νὰ τον δοκιμάσετε, δεσποινίς; ὑπέλαβεν ἡ Νισσέττα ἐγειρομένη καὶ

ετοιμαζομένη να περιβάλλη δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀντωνίνης.

— Εὐχαρίστως.

— Σὺς πηγαίνει θαυμάσια, εἶπεν ἡ Νισσέττα, παρατηρήσασα ἐν τῷ κατόπτρῳ πόσον ἤρμοζεν ὁ κεκρύφαλος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς δεσποινίδος Δεβῶ.

— Πόσον στοιχίζει;

— ὦ! μικρὰ πράγματα. Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς τιμῆς βραδύτερον, ἀφοῦ ἐκλέξετε.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἀφαιρέσασα τὸν κεκρύφαλον, ἔθηκεν αὐτὸν κατὰ μέρος, καί, ἐπανακαθημένη, εἶπε:

— Τί ἔχετε ἀκόμη νὰ μου δείξετε;

Διηρεύνησαν καὶ πάλιν τὸ κυτίον.

Ἡ Νισσέττα ἀπέφυγε νὰ ὁμιλήσῃ ἐκ νέου πρώτη περὶ τοῦ Ἐδμόνδου. Ἄλλως τε δέ, ἦτο βεβαιωτάτη ὅτι ἡ Ἀντωνίνα θάναελάμβανε τὴν φροντίδα ταύτην. Τοῦτο δὲν ἐβράδυνε πολὺ.

— Πιστεύω ὅτι ὁ πατὴρ μου γνωρίζει αὐτὸν τὸν κύριον Ἐδμόνδον Δεπερέ, ἐπανάλαβεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Ἐδμόνδον! ἀκριβῶς ὀνομάζεται Ἐδμόνδος! Σὺς ἀνέφερα τὸ βαπτιστικὸν τοῦ ὀνομα; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ὅχι! ἀλλ' εὔρον τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός μου, τῶρα τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα ἐρυθριῶσα.

— Τῶνόντι πρέπει νὰ ἦλθε, διὰ νὰ τον ἐξετάσῃ ὁ κύριος πατὴρ σας. Ὑπέφερον ὀλίγον, καὶ ἡ μήτηρ του ἀνησυχεῖ τόσο εὐκολα, ὥστε ἠθέλησε νὰ την καθησυχάσῃ.

— Καὶ την καθησυχάσε;

— Πληρῆστατα, εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἡτις ὠμίλει οὕτω διὰ νὰ εἶπῃ τι καὶ φανῇ ἀγνοοῦσα τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἐδμόνδου.

— Δυστυχῆς γυνὴ! διελογίσθη ἡ Ἀντωνίνα, δὲν ὑποπτεύει τίποτε.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησεν ὑψηλοφώνως:

— Χθὲς ἦλθε.

— Καὶ δὲν ἦλθε σήμερον τὸ πρωί; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ὅχι.

— Εἴσθε βεβαία περὶ τούτου, δεσποινίς;

— Ναί, βεβαιωτάτη, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα ἐρυθριῶσα. Ἐμελλε νὰ ἔλθῃ λοιπόν;

— Μοῦ φαίνεται νὰ τον συνήτησα καθ' ὁδὸν τῶρα πρὸ ὀλίγου.

Ἡ Ἀντωνίνα, οὐδὲν ἀποκριθεῖσα, ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ὡς βλέπετε, ἡ Νισσέττα ἐξώθει αὐτὴν εἰς τὰ τελευταῖα τῆς χαρὰν ὠμάτα.

— Θὰ μου ἐχρειάζετο, ἐπανάλαβεν ἡ δεσποινίς Δεβῶ, κεκρύφαλός τις διὰ τὴν κυρίαν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν εἶδετε ἐδῶ καὶ τὴν ὁποῖαν ἔστειλα εἰς τὴν ῥάπτριάν μου.

— Κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἐδῶ;

Καὶ ἡ Νισσέττα ἔδειξε νέον τινα κεκρύφαλον.

— Ναί, ἓνα τοιοῦτον.

— Ἐπώλησα τὸν ὅμοιον εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ.

Ἡ Ἀντωνίνα δὲν ἀπεκρίθη ἐφοβεῖτο ἤδη μὴ ὠμίλησε πολὺ περὶ τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ ὅμως οὐδόλως ὑπόπτειεν ὅτι ἡ

Νισσέττα τόσο ἐῖχεν ἐνδιαφέρον νὰ γινώσκῃ τί ἐσκέπτετο καὶ τί ἔλεγε περὶ αὐτοῦ.

Ἡ ῥάπτρια ἐνόησε τὴν περίσκεψιν ταύτην· ἀλλ' ἀπεφάσισε νάναγκασῇ τὸ ἀθῶον κοράσιον νὰ ὁμιλήσῃ ἀκόμη.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν, ὁ υἱὸς τῆς μάλιστα ἐξέλεξε τὸν κεκρύφαλον τοῦτον. Ἐχει τόσην καλαισθησίαν! Φαντασθῆτε, δεσποινίς, ὅτι καταγίνεται διὰ τὴν μητέρα του, ὡς ἀδελφός διὰ τὴν ἀδελφὴν του, ὡς σύζυγος διὰ τὴν γυναῖκά του. Τοῦ ἀξίζει πολὺ νὰ εἶναι εὐτυχῆς καὶ ὅμως...

— Καὶ ὅμως;... ἐπανάλαβεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ἡ Νισσέττα, εἶναι τῶρα δύο-τρεῖς ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἤξεύρω τί ἔχει, ἀλλὰ φαίνεται σκυθρωπὸς ἢ τοῦλάχιστον περίφροντις. Φαίνεται ὅτι κάτι τὸν ἀπασχολεῖ. Ἡ μήτηρ του μοὶ ὠμίλει χθὲς περὶ τούτου· ἡ μήτηρ του μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, μὲ ἐγνώρισε πολὺ νέαν, καὶ μου λέγει ὅλα τὰ συμβάντα τῆς.

— Καὶ ἤξεύρει τί καθιστᾷ τὸν υἱὸν τῆς περίφροντιν; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀφίνουσα νὰ τῇ ἐκφύγῃ διὰ τῶν δακτύλων τρίχαπτον καὶ ὑποκρινομένη ὅτι μᾶλλον τὴν ἐπασχολεῖ αὐτὸ ἢ ὅσα ἔλεγεν.

— Ναί, δεσποινίς. ὦ! ὁ υἱὸς τῆς δὲν τῆς κρύπτει τίποτε.

— Λοιπὸν τί ἔχει;

— Θὰ ἐπεθύμει νὰ νυμφεῖται.

— Διατί δὲν νυμφεύεται;

Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ καρδιά τῆς Ἀντωνίνας ἐπάλλετο ἀπ' ἀρχῆς τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀφίπερ διαλογιζομένη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συνομιλῇ οὕτω μετὰ γυναικός, ἦν δὲν ἐγνώριζε καὶ ἦτις, ὀλίγην περιεργίαν ἂν εἶχε, θὰ κατενόει ταχέως τὸ μυστικόν τῆς.

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνίνα ἠδύνατο νὰ φοβῆται πραγματικῶς μὴ ἀποκαλύψῃ αἴσθημα, οὐτινος αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν εἶχε συνείδησιν; Οὐδ' ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἡ Νισσέττα εἶχεν ἀποσταλῆ παρὰ τοῦ Ἐδμόνδου, διότι ἦτο τόσο ἀγνή, ὥστε, καὶ εἰάν το ἔλεγον αὐτῇ, θὰ ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ το πιστεύσῃ.

— Δὲν νυμφεύεται, ἐξηκολούθησεν ἡ Νισσέττα, διότι δὲν ἤξεύρει ἀκόμη εἰάν ἡ νεανίς, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ, θὰ τον ἀγαπήσῃ.

— Δὲν τῇ ὠμίλησε λοιπὸν ποτέ;

— Ποτέ· τὴν εἶδε μόνον.

— Καὶ μόνον βλέπων αὐτὴν τὴν ἡγάπησε;

— Ναί· εἶναι ἀσύνηθες, δὲν εἰν' ἔτσι, δεσποινίς; ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ νεανίς αὐτῇ εἶναι τόσο ὠραία, τόσο χαρίεσσα, ἔχει τὸ ἦθος τόσο γλυκὺ καὶ ἀγνόν, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη παρὰ νὰ την ἴδῃ μίαν μόνην φορᾶν, διὰ νὰ τῇ ἀφιερῶσῃ τὴν ζωὴν του.

Ἡ Νισσέττα ἐφοβεῖτο μὴ ἐπὶ τῆς ἀπόχρωσης ὑπὲρ τὸ δέον.

— Παρατηρήσατε, δεσποινίς, προσέθη-
κεν αἰφνης, ἰδοὺ μικρὰ περιλαίμια μὲ βα-
λεντιανὸν τρίχαπτον ἀπλούστατον, ἀλλὰ
πολὺ καταάλληλον εἰς νεανίδα.

— Ναί, ναί, ἐτραύλισεν ἡ Ἀντωνίνα, τὸ περιλαίμιον αὐτὸ εἶναι χαριέστατον...
θὰ το ἀγοράσω ἀναμφιβόλως.

— Λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς δύο κεκρυφά-
λους καὶ τὸ περιλαίμιον αὐτό; . . ἠρώ-
τησεν ἡ Νισσέττα, θέλουσα νὰ φήσῃ και-
ρὸν εἰς τὴν δεσποινίδα Δεβῶ, ὥπως συνέλθῃ
ἐκ τῆς συγκινήσεώς τῆς.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα, χωρὶς
νὰ ἐννοῇ καλῶς τί ἔλεγεν.

Ἡ Νισσέττα ἠγέρθη.

Ἐὰν ἡ Ἀντωνίνα δὲν ἐκράτει ἑαυτὴν,
θὰ τῇ ἔλεγεν:

— Λοιπὸν! δὲν μοὶ ὁμιλεῖτε πλέον
περὶ τοῦ Ἐδμόνδου;

Ἡ Νισσέττα, μὴ πύουσα νὰ την πα-
ρακολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπέθεσε τί
συνέβαιεν ἐν αὐτῇ· ἀλλ' ἵνα μὴ προ-
δοθῇ, ὑπέσχετο ἀπαξ ἔτι εἰς ἑαυτὴν νὰ
περιμένῃ, ὥπως ἡ θυγάτηρ τοῦ ἱατροῦ
ἐπαναφέρῃ μόνη τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ τοῦ κυ-
ρίου Δεπερέ.

— Δὲν σας ἀρέσκει πλέον τίποτε ἀπὸ
ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἔχω ἐδῶ, δεσποινίς;
ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα κλειούσα τὸ κυ-
τίον.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀν-
τωνίνα.

Ἡ Νισσέττα, ἀναλαβοῦσα, ἐφόρεσε βρα-
δέως τὰ χειρόκτιά τῆς, αἵτινα εἶχεν ἀπο-
θέσῃ ἐπὶ τῆς ἐστίας· τοῦτο δὲ ἵνα παρὰ-
σχῇ τῇ Ἀντωνίνα καιρὸν νὰ εὔρῃ μέσον
τι, ὥπως ἀκνεύσῃ τὴν περὶ τοῦ Ἐδμόν-
δου συνδιάλεξιν.

Ἡ Ἀντωνίνα μάτην ἀνεζήτει τοιοῦτον.

Οὐδεμίαν ὑπελείπετο αὐτῇ ἀμφιβολία,
ὅτι αὐτῆς ἠρᾶτο ὁ Ἐδμόνδος, καὶ ἠύχα-
ριστεῖτο μεγάλως ἀκούουσα νὰ τῇ λέγουσι
τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπαναλάβῃ
τὴν περὶ αὐτοῦ ὁμιλίαν μετὰ μεγάλης πε-
ριεργίας. Ὅσῳ ὁ καιρὸς παρήρηγετο, τόσο
τῇ ἐφαίνετο δύσκολον νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς
τὴν Νισσέτταν περὶ τοῦ κυρίου Δεπερέ,
χωρὶς αὐτῇ τοῦλάχιστον νὰ ἐκπλαγῇ ἐπὶ
τούτῳ.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, σὺς ἀφίνω, εἶπεν
ἡ Νισσέττα, φορέσασα τὰ χειρόκτιά τῆς,
καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐξα-
κολουθῆτε ὅσα πελάτις μου.

— Ποῦ κατοικεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Ἀν-
τωνίνα.

Ἡ Νισσέττα ἔδωκεν αὐτῇ τὴν διεύ-
θυνσίν τῆς.

— Νὰ σας πληρώσω, εἶπεν ἡ δεσποι-
νίς Δεβῶ.

— Εἶναι περιττόν, δεσποινίς· μὲ πλη-
ρώνετε τὰ τρία αὐτὰ πράγματα ἄλλην
φορᾶν.

Ἡ Νισσέττα διηυθύνθη πρὸς τὴν θύ-
ραν.

Τότε ἡ Ἀντωνίνα, βλέπουσα αὐτὴν ἀ-
ναχωροῦσαν, προετίμησε μᾶλλον νὰ εἶπῃ
τι, ὅπερ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ εἶπῃ, παρὰ
νὰ μὴ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Ἐδμόνδου.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἡ ῥάπτρια ἔθετε τὴν

χειρα ἐπὶ τοῦ κλείθρου, ἡ Ἀντωνίνα εἶπεν αὐτῇ μετὰ τόνου πλήρους δισταγμῶν ἔτι :

— Δεσποινίς...

Καὶ ὅλη ἐρυθρὰ ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἠγνόει τί νὰ προσθέσῃ.

— Ἐχετε νὰ μου εἰπῆτε τίποτε, δεσποινίς; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ναί, κλείσατε αὐτὴν τὴν θύραν.

Ἡ Νισσέττα ὑπήκουσεν.

— Ὁ, τι μέλλω νὰ σας εἶπω θὰ σας φανῆ πολὺ παράδοξον· ἀλλὰ σας ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Ἐδμόνδος Δεπερὲ μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ.

Ἡ Νισσέττα ἐτοιμάσθη νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἐξηγοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα· μὲ ἐνδιαφέρει κατὰ τοῦτο, ὅτι γνωρίζω περὶ αὐτοῦ κάτι, τὸ ὅποιον ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ μόνη γνωρίζομεν.

— Ὅποιον;

— Ὁ κύριος Ἐδμόνδος εἶναι περισσότερον ἀσθενής, πολὺ περισσότερον ἀσθενής παρ' ὅσον νομίζει. Ἀφοῦ τον γνωρίζετε, δώσατέ τῳ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι πρέπει νὰ περιποιηθῇ τὸν ἑαυτὸν του... ἄς ἀναχωρήσῃ· ὄχι, ἄς μὴ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἄς φροντίσῃ σοβαρῶς περὶ ἑαυτοῦ καὶ νὰ ἐρχεται συχνὰ νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα μου, ὅστις θὰ τον περιποιηθῇ ὡς υἱὸν του. Ἐνοεῖται δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινίς, ὅτι ὀφείλω νὰ αισθάνωμαι ἐνδιαφέρον πρὸς αὐτὸν τὸν νέον, ἀφότου ἔμαθον ὅτι ἡ ὑγεία του, ἡ ζωὴ του κινδυνεύουσι σπουδαίως!...

Ἡ Νισσέττα, ἥτις ἤκιστα προσεδόκα τὴν ἐκμυστήρευσιν ταύτην καὶ ἥτις ἠσθάνετο πρὸς τὸν Ἐδμόνδον ἀδελφικὴν στοργήν, ἐγένετο κάτωχος.

— Εἶναι σπουδαῖον, ὅ,τι λέγετε, δεσποινίς;

— Σπουδαϊότατον.

— Ὁ κύριος Ἐδμόνδος εἶναι ἀσθενής;

— Λίαν ἐπικινδύνως.

— Δὲν ἠπατάτο λοιπὸν ὁ Γουσταῦς... ἐψιθύρισεν ἡ Νισσέττα.

— Τί λέγετε; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Λέγω, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα μετὰ συγκινήσεως, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ποκρύψῃ, ὅτι εἶσθε ἄγγελος καὶ ὅτι δὲν ἐκπλήσσομαι πλέον, διότι ὁ Ἐδμόνδος σας ἀγαπᾷ τόσο.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Σημαίνει, δεσποινίς, ὅτι κατόπιν ὅλων αὐτῶν εἶναι ἀνωφελὴς ἡ ὑπόκρισις· ὅτι αὐτὴ ἡ νέα, τὴν ὅποιαν ὁ κύριος Δεπερὲ ἀγαπᾷ, εἶσθε σεις· ὅτι σεις τὸν ἀγαπᾶτε ἤδη, ἴσως χωρὶς νὰ το ἐννοήτε· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μυστικὸν μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο, δεσποινίς, καὶ σας ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ το ἀποκαλύψω εἰς κανένα. Ἡμέραν τινὰ θὰ σας ἐξηγήσω πάντα ταῦτα, καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι θὰ μοι εὐγνωμονῆτε ὀλίγον δι' ὅ,τι κάμνω. Συλλογισθῆτε, δεσποινίς, ὅτι ὁ Ἐδμόνδος εἶναι ἀσθενής· ὅτι ἡ ἐλαχίστη λύπη δύναται νὰ χειροτερεύσῃ τὴν ἀσθενείαν του καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία του καὶ ἡ ζωὴ του εὐρίσκονται εἰς τὰς χεῖράς σας.

Ἡ Ἀντωνίνα κατεθρομβήθη ἐκ τῆς ὀ-

μολογίας ταύτης, ἥτις διέλαθε τὴν Νισσέτταν, ἕνεκα τῆς συγκινήσεώς της, ἀλλ' ἀπεκρίθη ἀμέσως μεθ' ὅλης τῆς ἀθωότητος τῆς ψυχῆς της καὶ ὡς εἰ εἶχε μαντεύσῃ, ἀνευ ἐξηγήσεως, ὅτι εἶχεν ἀπέκταντι αὐτῆς καρδίαν ἰκανὴν νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἰδικὴν της.

— Μὴ λέγετε τίποτε περὶ τῆς ἀσθενείας ταύτης εἰς τὴν μητέρα του. Θὰ σωθῇ, χωρὶς νὰ το μάθῃ ἐκεῖνη.

— Ἡ ἀγάπη σας θὰ ἐξαρκέσῃ πρὸς τοῦτο, δεσποινίς, καὶ θὰ γείνη πολὺ εὐτυχής, μανθάνων ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε.

— Ἀλλὰ δὲν εἶπον...

— Σιωπῇ! εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἐρχονται.

Τῳόντι, ἡ κυρία Ἀγγελική, ἐπανελθούσα, ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς Ἀντωνίνας.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἔχετε τὴν διεύθυνσίν μου, ἐὰν δέ σας χρειάζεται τίποτε, δύνασθε νὰ μου γράψετε μίαν λέξιν, καὶ θὰ σπεύσω.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἥτις δυσκόλως θὰ εὔρισκε λέξιν τινὰ, ἀπεκρίθη διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἥτις δυσκόλως θὰ εὔρισκε λέξιν τινὰ, ἀπεκρίθη διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς.

Ἡ Νισσέττα, χαίρεισάσα, ἐξῆλθεν.

— Θὰ ἔχετε τὸ ροδόχρουν φέρεμά σας, εἶπεν ἡ κυρία Ἀγγελική πρὸς τὴν Ἀντωνίναν.

— Πολύ, καλὰ, ὑπέλαβεν αὐτὴ· ἰδοὺ ἕνας κεκρύφαλος διὰ σας, ἀγαπητῇ μου Ἀγγελικῇ· σας ἀρέσκει;

— Ἀκριβῶς ἔχει ἐρυθρὰς ταινίας.

Ἄ! ἀγαπητὸν μου τέκνον, πόσον εἶσθε καλὴ, σκεφθεῖσα περὶ ἐμοῦ!

Καὶ ἡ κυρία Ἀγγελική ἠσπάσθη τὴν Ἀντωνίναν, ἵνα τὴν εὐχαριστήσῃ.

ΙΔ'

Ὅτε τὴν πρωίαν ἡ Νισσέττα εἶχε παρουσιασθῇ εἰς τὴν Ἀντωνίναν, ὀλίγον προσεδόκα τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἡ ἐπισκεψίς αὐτῆς ἐμελλε νὰ ἔχῃ. Ἐλθοῦσα εὐελπίς καὶ περιχαρής, ὅπως μάθη ἐὰν ὁ Ἐδμόνδος εἶχεν ἐλπίδας τινὰς νὰ ἀγαπηθῇ, ἀπῆρχετο ὅλως περίλυπος καὶ συγκεινημένη, μαθοῦσα, ὅτι ὁ δυστυχὴς νέος ἦτο προσβεβλημένος ὑπὸ νοσήματος ἐπικινδύνου εἰς τὴν ζωὴν του. Ἡ Νισσέττα διετέλει ἔντρομος. Ἡ νόσος, ὁ φόβος, ἡ λύπη, τόσο ὀλίγον συνεβιάζοντο μὲ τὰς ἕξεις της, ὥστε τὸ πνεῦμά της προσεβλήθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν λόγων τῆς δεσποινίδος Δεβῶ καὶ διηρωτάτο ὅποια ἀπόκρισιν ἐμελλε νὰ δώσῃ τῷ Ἐδμόνδῳ, ὅταν ἤθελεν ἔλθῃ τὴν δευτέραν ὥραν νὰ ζητήσῃ εἰδήσεις. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπεθύμησε νὰ φύγῃ. Ἐβλεπε τὰ πάντα σκοτεινὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἶπῃ ἢ νὰ κάμῃ τι, πρὶν ἢ συμβουλευθῇ τὸν Γουσταῦν καὶ γνωστοποιήσῃ αὐτῷ ὅσα ἔμαθε πρὸ ὀλίγου.

Διό, πλήρης συγκινήσεως ἔτι ἐπὶ τῇ ἀπαισίῳ ἀφῆλθε τῆς δεσποινίδος Δεβῶ, ἔγραψε τῷ Δωμῶν :

« Ἀγαπητέ μοι Γουσταῦ, ἐλθέ· νὰ με ἴδῃς, ἀμα λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· ὁ ἡμέτερος ἀτυχὴς φίλος Ἐδμόνδος ἔχει μεγίστην ἀνάγκην πάντων τῶν ἀγαπῶντων αὐτόν. Ἐνθυμεῖσθαι ὅτι πολλάκις σὲ ἔβλεπον σκυθρωπὸν καὶ σε ἠρώτων τί σε ἔθλιβε τόσο. Μοὶ ἀπεκρίνεσο τότε ὅτι εἶχες φόβους περὶ τῆς ὑγείας σου, ὅτι τὸν ἤκουες νὰ βῆχῃ ἐνίοτε, ὅτι ὁ πατήρ του ἀπέθανε τριακονταετής, καὶ ὅτι, ὅσῳ ὁ Ἐδμόνδος ἐπλησίαζε τὴν ἡλικίαν ταύτην, τόσο σὺ ἐφοβεῖσο περὶ αὐτοῦ. Λοιπὸν, φίλε μου, αἱ προαισθήσεις σου δέν σε εἶχον ἀπατήσῃ. Ὁ Ἐδμόνδος εἶναι προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὡς καὶ ὁ κύριος Δεπερὲ νοσήματος· μοὶ τὸ εἶπεν ἡ δεσποινίς Ἀντωνίνα, μαθοῦσα τοῦτο παρὰ τοῦ πατρός της. Ἡθέλησα νὰ σοι γνωστοποιήσω τοῦτο πάραυτα, διὰ νὰ σκεφθῶμεν ἀμέσως περὶ τῶν μέσων τῆς σωτηρίας τοῦ φίλου ἡμῶν, ἐὰν τοῦτο εἶναι δυνατὸν. Ἀπ' ὅτου ἡ δεσποινίς Δεβῶ μοὶ τὸ εἶπεν, ἔχω τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην, ἀνκπνέω μετὰ δυσκολίας καὶ κλαίω γράφουσα σοι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ὁ Ἐδμόνδος μέλλει νὰ ἔλθῃ τὴν δευτέραν ὥραν παρ' ἐμοῦ. Ἐλθέ νὰ μοι εἶπῃς τί πρέπει νὰ κάμω, διότι τρέμω, ἐὰν δέν σε ἴδω, μήπως δέν θὰ δυνηθῶ νὰ ποκρύψω τὴν ἀνησυχίαν μου ἐνώπιόν του. Ἄλλως, ἡ μικρὰ αὐτῇ Ἀντωνίνα εἶναι ἄγγελος, τὸν ἀγαπᾷ, εἶμαι βεβαία, καὶ πέποιθα ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ Ἐδμόνδου καὶ ἡ συμπάθεια, ἣν αἱ προρρήσεις τοῦ κυρίου Δεβῶ ἐξήγειραν ἐν αὐτῇ, ὄχι ὀλίγον συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτάχυνσιν τοῦ ἔρωτος τοῦτου Τοιούτου τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαβήματος αὐτοῦ, εἰς τὸ ὅποιον, καθὼς ἠξέυρεις, προέβαινον μὲ ἀγαθὴν πρόθεσιν, καὶ τὸ ὅποιον λυποῦμαι τώρα διότι ἔκαμα. Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐπήγαινα νὰ εὔρω τὸν κύριον Δεβῶ καὶ θὰ τῳ ἔλεγον ὅτι ἀντὶ πάσης θυσίας πρέπει νὰ σώσῃ τὸν Ἐδμόνδον. Ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἶναι ἔτι κληνήρης· δὲν ὑποπτέυει ἀκόμη τίποτε· ἴσως θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ τον θεραπεύσωμεν. Γνωρίζεις ὅτι πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ κάμω διὰ τὸν φίλον σου θὰ το κάμω.

« Νισσέττα. »

Ἡ Νισσέττα, διπλώσασα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὴν ἐσφράγισεν, ἐπέθηκε τὴν διεύθυνσιν ἐπὶ τοῦ φακέλλου καὶ, καταβᾶσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυρωροῦ εἶπεν αὐτῇ :

— Δόσε νὰ φέρωσιν ἀμέσως τὸ γράμμα αὐτὸ κατὰ τὴν διεύθυνσίν του καὶ εἶπε ὅτι χρειάζεται ἀπάντησις.

Ἡ θυρωρὸς ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν εἰς ὁδοθεράποντά τινὰ, ὅστις μετέθετο εἰς τοῦ Γουσταῦ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἐδμόνδος, ἀντὶ νὰ ἐπανεβλήθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς του, ἥτις, κατακλιθεῖσα βραδέως, θὰ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη, κατ' ἀρχὰς περιεπάτησε τυχαίως, παραδεδομένος εἰς τοὺς διαλογισμούς του, τὸν ἔρωτά του, τὰς ἐλπίδας του.

Περιπλανηθεὶς οὕτως ἐπὶ τινὰ χρόνον

ἐπὶ τῶν κρηπίδων, διηυθύνθη μηχανικῶς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ δεῖξῃ τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔλαβε τὴν προτεραίαν, καὶ νὰ τον καταστήσῃ συμμέτοχον τῆς εὐτυχίας, ἣν ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ τῷ εἶχε προξενήσῃ.

Ὁ Γουσταῦος δὲν εὐρίσκετο οἰκοί, ἀλλ' ὁ ὑπὲρ τῆς του, ὅστις ἐγνώριζε τὸν Ἐδμόνδον καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου του ὁ Ἐδμόνδος εὐρίσκετο ὡς ἐν τῇ ἰδικῇ του, εἶχεν ἐπιμείνῃ, ὅπως οὗτος τὸν ἀναμένῃ, βεβαιῶν αὐτῷ ὅτι ὁ Γουσταῦος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ.

Ὁ Ἐδμόνδος, μὴ ἔχων νὰ κάμῃ ἄλλο τι κλιτῆρον, ἔμεινε, καί, κατακλιθεὶς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἐπανευθίσθη εἰς τοὺς εὐτυχεῖς αὐτοῦ διαλογισμούς.

Εἶχε παρέλθῃ ἡμίσεια σχεδὸν ὥρα, ἀφ' οὗ εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἀναμένων τὸν Γουσταῦον, ὅτε ὁ ὀδοθεράπων τῆς Νισσέττας ἦλθεν.

— Ὁ κύριος Δωμῶν δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ὀδοθεράποντα ἄφησε τὸ γράμμα.

— Ὁχι, εἶπεν οὗτος, περιμένουν τὴν ἀπόκρισιν.

— Τότε λοιπὸν περίμενε τὴν ἀπόκρισιν.

Ὁ ὀδοθεράπων ἐκάθησεν.

Ἀναμεινῶς τέταρτον τῆς ὥρας, ἤρξατο ἀναπομονεῖν. Ἐγερθεὶς δὲ περιεπάτει ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ λέγων :

— Ἐὰν ἔπρεπε νὰ περιμένω, καθὼς τώρα, δι' ὅλας τὰς παραγγελίας, τὰς ὁποίας μοῦ διδουν, θὰ ἔκαμνα λαμπραῖς δουλειαῖς.

— Τί νὰ σου 'πῶ, καλέ μου ἄνθρωπε ; εἶπεν ὁ ὑπὲρ τῆς, ὁ κύριός μου δὲν εἶναι ἐδῶ, δὲν ἔμπορῶ νὰ του δώσω τὸ γράμμα σου.

Ὁ ὀδοθεράπων ὑπέμεινε στιγμὰς τινὰς ἔτι, μεθ' ὃ ἤρξατο πάλιν ψιθυρίζων :

— Ἐν τούτοις ἡ θυρωρὸς μοῦ συνέστησε πολὺ νὰ μὴ ἐπιστρέψω χωρὶς ἀπάντησιν.

— Δόσε μοῦ τὸ γράμμα σου, εἶπεν ὁ ὑπὲρ τῆς στενοχωρηθεὶς.

— Βλέπεις πῶς εἶναι ἐδῶ ὁ κύριός σου ! εἶπεν ὁ παραγγελιοδόχος ἐγχειρίζων τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ ὑπὲρ τῆς ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, οὐδὲν ἀποκριθεὶς. Κρατῶν δὲ τὴν ἐπιστολήν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Ἐδμόνδος.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε Ἐδμόνδε . . . εἶπεν εἰς τὸν νέον, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε θάρρος, διότι τὸν ἔβλεπε συχνά.

— Τί θέλεις, καλέ μου Ἰλάριε ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δεπερέ.

— Εἶναι κάτω ἓνας ὀδοθεράπων, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἓνα γράμμα διὰ τὸν κύριον· δὲν θέλει νὰ φύγῃ χωρὶς ἀπάντησιν καὶ φωνάζει ὅτι τὸν κάμνω νὰ χάνῃ τὸν κειρὸν του.

— Τί νὰ κάμω ἐγώ ;

— Σεῖς ποῦ εἰσθε φίλος τοῦ κυρίου Γουσταύου καὶ ἤξευρετε ὅλας τὰς ὑποθέσεις του, θὰ ἤξευρετε ἴσως καὶ αὐτήν, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, καὶ θὰ ἔμπορέσετε ἴσως νὰ δώσετε καὶ τὴν ἀπόκρισιν

αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος μὲ στενοχωρεῖ εἰς τὴν τραπεζαρίαν μου.

Καὶ συγχρόνως ὁ Ἰλάριος ἐνεχειρίζε τὴν ἐπιστολήν τῷ Ἐδμόνδῳ, ὅστις, παρατηρήσας τὴν ἐπιγραφὴν, εἶπε :

— Μπᾶ ! εἶναι ἀπὸ τὴν Νισσέτταν. Τί διάβολο ἤμπορεῖ νὰ γράφῃ εἰς τὸν Γουσταῦον ; Χωρὶς ἄλλο θὰ του διηγεῖται τί συνέβη σήμερον τὸ πρωὶ μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀντωνίνης. Ὅπως δὴποτε οὐδὲν ἔχει νὰ τῷ εἴπῃ, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔμπορῶ νὰ μάθω. Θὰ τῷ δώσω τὴν ἀπάντησιν.

Καὶ ταῦτοχρόνως ὁ Ἐδμόνδος ἔθραυε τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιστολῆς καὶ τὴν ἀνεγίνωσκεν.

Φθὰς εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν, παρέτήρησεν ἑαυτὸν ἐν τῷ κατόπτρῳ ἦτο ὡχρὸς, ὡς νεκρὸς.

— Τί νὰ τῷ εἴπω ; ἠρώτησεν ὁ ὑπὲρ τῆς.

— Εἰπέ τῇ ὅτι ἔχει καλῶς, ὅτι ὁ κύριος Γουσταῦος Δωμῶν θὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τῷ ἔγραψε.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ψυχρὸς ἰδρὸς περιέριεεν αὐτόν, καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἔπεσον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἀπαντες οἱ διαλογισμοὶ τοῦ συνεκέντρούντο εἰς τὰ δύο ἐκεῖνα δάκρυα

— Δυστυχῆς μου μητὲρ ! . . . ἐψιθύρισε.

Καὶ ἔθηκε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην νὰ τὴν ἀναγνώσῃ· ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἐκ στήθους.

Λαβὼν δὲ τὸν πῖλόν του, κατέβη ὁμοῖος πρὸς παράφροναν, καὶ ἐβάδισε τυχαίως ἀνευ βλέμματος, ἀνευ σκέψεως.

Ἀίφνης ἔστη, ὅπως ἴδῃ ποῦ εὐρίσκετο.

Ἦτο ἐν τῇ λεωφόρῳ.

Ἀνθρώποι διήρχοντο μειδιῶντες· ἐθεώρησεν αὐτοὺς διερχομένους ἐπὶ τινὰ χρόνον, εἶτα δὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Γοδῶ καὶ ἀνέβη εἰς τῆς Νισσέττας, ἣτις κατετρόμαξεν ἐπὶ τῇ ὡχρότητί του, βλέπουσα αὐτὸν εἰσερχόμενον.

— Ἐγράφατε πρό ὀλίγου εἰς τὸν Γουσταῦον, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος τεινων αὐτῇ τὴν καίουσαν χεῖρά του καὶ διὰ φωνῆς, ἥς δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα, εἰς ἣν προαίσθημά τι ἀνήγγελλεν, ὅτι δυστύχημα εἶχε συμβῆ πρό ὀλίγου.

— Ὁ Γουσταῦος δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀγαπητῇ Νισσέττα, καὶ ἐγὼ ἤνοιξα τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ Νισσέττα ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν.

— Τί ἔπραξα, Θεέ μου ! . . . ἀνέκραξε, πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα.

— Ἐπράξατε ὅ,τι ὤφειλετε, Νισσέττα. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ εἶνε ἐπιστολὴ ἀγγέλου. Ἐπρεπεν ἀργὰ ἢ ταχέως νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου. Ἦλθον νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ ἱερὰν ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεσθε πρὸς ἐμέ, καὶ νὰ σὰς συστήσω νὰ μὴ εἴπητε τίποτε περὶ ὅλων

τούτων εἰς τὴν μητέρα μου, ἣτις θὰ πέθνησκεν.

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ὁ Ἐδμόνδος ἠσθάνθη ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του ὑγραμένοους ἐκ τῶν δακρύων.

— Ἦμην τόσον εὐτυχῆς ! . . . ἐψιθύρισε. Εἶδετε τὴν Ἀντωνίναν ; εἶπεν ὑψηλοφώνως πρὸς τὴν Νισσέτταν.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὐτῇ σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐκεῖνθ σὰς τα εἶπεν ;

— Ναί.

— Ἦτο συγκεκινημένη ;

— Ναί, πολὺ συγκεκινημένη.

— Δυστυχῆς παιδίον ! μὲ ἀγαπᾶ λοιπὸν ὀλίγον ;

— Σὰς ἀγαπᾶ, Ἐδμόνδε, καὶ ἴσως τρομάζομεν ἀδίκως.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐμειδίσαε θλιβερῶς. Ἐβλεπέ τις ἐν τῷ μειδιάματι ἐκεῖνῳ, ὅτι ἐγίνωσκε τὴν καταδικὴν του.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητῇ Νισσέττα, εὐχαριστῶ, εἶπεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Γουσταῦος, ἀγνοῶν τὰ διατρέξαντα.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, εἶπε τῷ Ἐδμόνδῳ, ὅπου μοι εἶπον ὅτι ἔλαβες μίαν ἐπιστολήν μετὰ τὴν διεύθυνσίν μου.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ἰδοὺ αὐτή. Συγχώρησόν μοι, διότι τὴν ἤνοιξα, καθὼς θὰ σε λυπήσῃ μᾶλλον ἢ ἐμέ.

Συγχρόνως ὁ Ἐδμόνδος ἐνεχειρίζε τῷ Γουσταύῳ τὴν ἐπιστολήν τῆς Νισσέττας.

— Ὁ Θεὸς το ἤθελεν ! . . . ἐψιθύρισε ὁ Γουσταῦος, ἀνυψῶν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ μὴ εὐρίσκων λέξιν, ἵνα εἴπῃ τῷ Ἐδμόνδῳ.

— Ναί, ὁ Θεὸς το ἤθελεν ! ἐπανελάβεν ὁ Ἐδμόνδος· παραπονοῦμαι μόνον κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐξηκολούθησε, διότι ἀνέμιξε σὰς τοὺς δύο εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, σὰς, φίλοι μου, τοὺς τόσον εὐχαριστημένους, τοὺς τόσον φαιδρούς, τοὺς τόσον εὐτυχεῖς. Θὰ σὰς ἐνοχλῶ πολὺ.

— Ἐδμόνδε, τί λέγεις ; ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.

— ὦ ! μὴ ὀμιλῆτε οὕτω, εἶπεν ἡ Νισσέττα.

— Ἄ, ἀγαθοὶ μου φίλοι ! ὑπέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος, ἐνκαλιζόμενος τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ νεανίου καὶ καλύπτων αὐτοὺς διὰ φιλημάτων, ἄ ! ἀγαθοὶ μου φίλοι, εἰμαι πολὺ δυστυχῆς ! . . .

Καὶ ταῦτα λέγων, ἠσθάνθη ἀπάσας αὐτοῦ τὰ δυνάμεις ἐγκαταλιμπανούσας αὐτόν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας, χέων θερμὰ δάκρυα.

[Ἐπειτα: συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΩΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ἀναμνήσεις Ρώσου τραυματίου.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

[Τέλος]

Ἀλλὰ τί συνέβη ; ὦ, πόσον ἤμην ἀνόητος ! Καὶ ὁ πτωχὸς οὗτος φελλάχος — ἔφερε τὴν αἰγυπτιακὴν στολήν του — εἶνε ἴσως ἀκόμη ὀλιγώτερον ἔνοχος. Πρὶν ἢ

συσωρευθῶσιν ὡς ἀρέγγαι ἐντὸς πλοίου καὶ ἀχθῶσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει νὰ γίνηται λόγος οὔτε περὶ Ρωσίας, οὔτε περὶ Βουλγαρίας. Τῷ εἶπον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον καὶ ὑπῆγεν. Ἄν ἤρνεϊτο θὰ τῷ ἐστοίχιζεν ἑκατοντάδας τινὰς ραβδισμῶν. Ἐπειτα διήνυσσε πεζῇ τὴν μακρὰν καὶ δύσκολον ὁδὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ρουχτσούκιον τὴν προσεβάλαμεν ἡμῶν.

Βλέπων ὅτι τὸ ὄπλον του δὲν μᾶς ἐνέπνεε φόβον, ἀπέβαλε τὸ θάρρος. Ἦθελεν ἤδη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ὅτε μικρὸς τὶς στρατιώτης, τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φωνεῖσθαι διὰ τοῦ μέλανος γρόνθου του, πλησιάζει καὶ τῷ ἐμπήγει τὴν λόγχην εἰς τὴν καρδίαν. Τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν του;

Ἐν τούτοις κατετρυχόμην ὑπὸ τῆς δίψης. Ποῦ ἠδύναμην νὰ εὔρω σταγόνα ὕδατος; Πολὺ πιθανὸν ὁ Τούρκος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν, νὰ ἔφερεν ὑδροδόχην. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Προσπαθῶ νὰ τὸν πλησιάσω. . . Ἐρῶ. . . Οἱ πόδες μου προσκολλῶνται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐκάστη κίνησις μοὶ πρεξενεὶ φρικώδεις πόνους. Κλαίω, ἐκβάλλω κραυγὰς, ἀλλ' ἐξακολουθῶ νὰ σύρωμαι. Τέλος φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου. Ἰδοὺ ἡ ὑδροδόχος. Ὡ, εἶνε σχεδὸν πλήρης! Θὰ ἔχω ἀρκετὸν ὕδωρ μέχρι τοῦ θανάτου μου. Ὡ θιμά μου, σὺ θὰ μὲ σώσης! Ἠρχισα νὰ ἐκπωματιζῶ τὴν ὑδροδόχην, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλ' αἴφνης χάνω τὴν ἰσορροπίαν, πίπτω μὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ σωτήρός μου. Τὸ πτώμα ἤρχιζε ν' ἀποσυντίθεται καὶ νὰ ὄζῃ.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Ὁ μέγας αὐτοῦ δίσκος, τὸν ὁποῖον ἔβλεπον διὰ μέσου τῶν κλάδων, μοὶ ἐφάνετο ἐρυθρὸς ὡς αἷμα. Θὰ ἔχωμεν σήμερον θερμοτάτην ἡμέραν. Ὡ γεῖτόν μου, τί θ' ἀπογίνης; Εὐρίσκεσαι ἤδη εἰς φρικώδη κατάστασιν. Ναί, ἐνέπνεε φρίκην. Αἱ τρίχες τοῦ ἤρχιζον νὰ πίπτωσι, τὸ φύσει μέλαν χρῶμα τοῦ κατέστη πρασινοκίτρινον, τὸ δῆμα τοῦ προσώπου τοῦ διετάθη καὶ ἐρράγη ὅπισθεν τῶν νώτων. Οἱ σκώληκες μυρμηκιδῶσιν ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ πόδες τοῦ ἦσαν περιεσφιγμένοι ἐντὸς τῶν περικνημίδων καὶ μεταξὺ τῶν πορπῶν αὐτῶν· τὸ δῆμα εἶνε κεκαλυμμένον ὑπὸ φυσαλλίδων. Εἶνε ἐξοιδημένος ὡς ὄρος. Τί θὰ τὸν κάμῃ ὁ σημερινὸς ἥλιος;

Ἀδύνατον νὰ μείνω τόσῳ πλησίον. Πρέπει ἀφεύκτως ν' ἀποσυρθῶ ὀλίγον. Φεῦ! Θὰ δυνηθῶ; Δύναμαι ἀκόμη νὰ ὑψώσω τὸν βραχίονα, ν' ἀνοίξω τὴν ὑδροδόχην, νὰ πῶ ὀλίγον ὕδωρ, ἀλλὰ πῶς θὰ κινήσω τὸ βαρὺ καὶ ἀδρανὲς σῶμά μου;

Καὶ μ' ὄλα ταῦτα δὲν δύναμαι νὰ μείνω πλησίον τοῦ πτώματος τούτου. Θ' ἀποσυρθῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὑποχωρῶν ἡμισυ βῆμα τὴν ὥραν.

Ἡ ἐργασία αὕτη διήρκεσεν ὅλην τὴν πρωίαν, οἱ πόνοι ἠβῆσαν, ἀδιάφορον. Δὲν ἐνθυμοῦμαι, δὲν γνωρίζω πλέον τί εἶνε ὑγιὴς ἄνθρωπος. Ἐξφκειώθη πλέον πρὸς τὴν νόσον μου. Κατόρθωσα τέλος ν' ἀπομακρυνθῶ μέτρα τινά, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνα-

πνεύσω ἐπὶ πολὺ καθαρὸν ἀέρα, ἐὰν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ καθαρὸς ἀὴρ πλησίον πτώματος. Ὁ ἀνεμὸς μετέβαλε διεύθυνσιν καὶ μοὶ φέρει τοιαύτην δυσσομίαν, ὥστε καταλαμβάνομαι ὑπὸ ναυτίαςεως. Ὁ κενὸς στόμαχός μου συνέλκεται σπασμωδικῶς καὶ μετὰ καταθονίου πόνου, τὰ ἐντόσθιά μου συστρέφονται. Ἐν τούτοις ὁ μεμολυσμένος ἀὴρ δὲν παύει νὰ πληροῖ τὴν ρίνα, τὸ στόμα, τὸν λάρυγγά μου. Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀπελπισίας, καὶ . . . ἀρχίζω νὰ κλαίω.

Αἰσθάνομαι ὅτι λιποθυμῶ. Αἴφνης . . . ἀλλὰ δὲν εἶνε παίγιον τῆς φαντασίας μου; Ὅχι, δὲν πιστεύω. Ναί, ὀμιλοῦσι. Ναί, ἀκούω βηματισμοὺς ἵππων. Ἦθέλησα ἤδη νὰ καλέσω εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἐκρατήθη. Ἴσως εἶνε Τούρκοι. Τί νὰ κάμω τότε; . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ διέρχονται τὸν ρύακα καὶ ἀναγνωρίζω Κοζάκους. Στολαὶ κυκαῖ, ἐρυθρὰ ταινία εἰς τὴν περισκελίδα, μεγάλαὶ λόγχαι. Εἶνε περίπου πενήνκοντα. Ἐμπρὸς βλέπω τὸν ἀξιωματικὸν μὲ τὸ μέλαν αὐτοῦ γένειον ἱππεύοντα ὠραῖον ἵππον. Μόλις οἱ Κοζάκοι διεπέρασαν τὸν ρύακα, ὁ ἀξιωματικὸς στρέφεται ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του καὶ προστάσσει: «Ἐμπρὸς, τριποδητί».

— Σταθῆτε, σταθῆτε, πρὸς Θεοῦ! Βοήθειαν, βοήθειαν, ἀνέκραξεν. Τὸ ποδοβολητὸν τῶν ρωμαλέων ἵππων, ὁ ἦχος τῶν σπαθῶν καὶ τῶν φωνῶν καλύπτουσι τὸν ρόγχον μου. Δὲν μὲ ἤκουσαν ὦ, κατάρρα!

Πίπτω ἀδρανῆς, μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζω νὰ κλαίω. Συγχρόνως ἀνατρέπεται ἡ ὑδροδόχος καὶ χύνεται τὸ ὕδωρ, ἡ ζωὴ μου, ἡ σωτηρία μου, τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ βραδύνη τὸν θάνατόν μου . . . ἀλλ' ὅτε τὸ ἠνόνησα δὲν ἔβρενε πλέον παρὰ ἡμισυ ποτήριον ὕδατος. Τὸ λοιπὸν κατεπόθη ὑπὸ τῆς ξηρᾶς καὶ ἀπλήστου γῆς.

Ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω τὴν κατάστασιν, ἐν ἣ εὐρέθη μετὰ τὸ φρικτὸν αὐτὸ δυστύχημα!

Ἐμείνα ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλεισμένους. Ὁ ἀνεμὸς μετεβάλλετο πάντοτε ὅτε μὲν μοὶ ἔφερε δροσερὸν καὶ καθαρὸν ἀέρα, ὅτε δὲ μεμολυσμένον. Ὁ γείτων μου κατέστη φάσμα· φρίκη μὲ κατέλαβεν ὅπότεν ἠθέλησα νὰ τὸν παρατηρήσω. Δὲν εἶχε πλέον πρόσωπον. Αἱ σάρκες ἀπεσπᾶσθησαν τῶν ὀστέων καὶ τὰ ὀστά ταῦτα μοὶ ἐμειδίω, διὰ τοῦ φρικώδους ἐκείνου μειδιήματος, τὸ ὁποῖον πάντοτε μοὶ ἐπροξένει μεγάλο πόνον, ἂν καὶ προηγουμένως εἶχον ἀνατάμει πολλὰς κεφαλὰς. Ὁ σκελετὸς οὗτος περιβεβλημένος στολὴν μετὰ μεταλλίνων κομβίων μοὶ ἐπροξένει ρίγος.

— Ἰδοὺ ὁ πόλεμος! ἐσκεπτόμην. Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν του!

Ὁ ἥλιος δὲν ἔπαυε ν' ἀκοντίζη τὰς πυρίνους ἀκτῖνάς του. Αἱ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν μου κατεκάθησαν ἤδη. Τὸ ἐναπολειφθὲν μοὶ ὕδωρ τὸ ἔπιον ὅλον. Τόσῳ ἐδίψων, ὥστε θέλων νὰ πῶ μίαν σταγόνα τὸ ἐρρόφησα ὅλον διὰ μίαν. Ἄχ,

διὰ τί δὲν προσεκάλεσα τοὺς Κοζάκους, ὅταν διήλθον πλησίον μου; Καὶ Τούρκοι ἐὰν ἦσαν θὰ εὐρισκόμην καλῆτερα ἀπὸ ἐδῶ. Θὰ μὲ ἐβασάνιζον μίαν, δύο ὥρας. . . ἐνῶ τώρα ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσας ὥρας θὰ υποφέρω ἀκόμη πρὶν ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

Ὡ μῆτέρ μου, ἀγαπητὴ μου μῆτερ! Θ' ἀποσπάσης τὰς λευκάς σου τρίχας. Θὰ πλήξῃς τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τῶν τοίχων. Θὰ καταρασθῆς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μὲ ἐγέννησες. Θὰ καταρασθῆς ὅλους ἐκείνους ὅσοι ἐφεῦρον τὸν πόλεμον διὰ νὰ βασιλεύσωσι τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ σὺ, προσφιλὴς μοὶ Μαρία, δὲν θὰ μάθης κἂν τί ὑπέπερα. Ὑγίαινε, μῆτερ μου, ὑγίαινε, μνηστὴ μου, ἀγάπη μου! . . . Ἄχ, ὅποια ὀδύνη, ὅποια βάσανος! . . . Λιποθυμῶ.

Ὅτε συνήλθον εὐρισκόμην ἐν Νοσοκομείῳ. Οἱ στρατιῶται, οἵτινες μετέβησαν πρὸς ταφὴν τῶν νεκρῶν, μὲ ἀνεκάλυψαν καὶ μὲ μετέφερον ἐνταῦθα. Πέριξ μου βλέπω τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἑλέους. Ἀναγνωρίζω διάσημον καθηγητὴν τῆς Πετροπόλεως, ὅστις ἐπεμελεῖτο τὰς κνήμας μου.

— Ἐστάθης ἀρκετὰ τυχερὸς, νεανία, μοὶ ἔλεγε, δὲν θὰ ἀποθάνῃς. Δὲν ἔχασες παρὰ μίαν κνήμην. Δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα! Λοιπὸν! πῶς εἶσαι; δύνασαι νὰ ὀμιλήσης;

— Μάλιστα, δύναμαι.

Καὶ τοὺς διηγήθη ὅ, τι ἀνεγνώσατε.

Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Η ΜΟΝΑΧΗ

Διήγημα Eugène d'Aurillac

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ἐφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθρικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΝΤΕΓΑΤΣΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝ ΜΑΔΕΡΑΙ

Τὸ ὠραιότατον τοῦτο μυθιστόρημα, τοῦ γνωστοῦ Ἱταλοῦ συγγραφέως, εὐρίσκεται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», καὶ τιμᾶται ἀντὶ δρ. 1,50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελευτῶν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.